

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M. G.
nar. X
trvale bytem X
X

zastoupena Mgr. Petr Václavek, advokát
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlím Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-45769-4/ČJ-2019-930310-V246,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobkyně n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-45769-4/ČJ-2019-930310-V246 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno prvostupňové rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 2. 11. 2019, č. j. KRPB-241919-16/ČJ-2019-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), byla stanovena na dobu 1 roku. Zároveň byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Současně byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

4. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula obsah podaného odvolání a skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. Vyplývá z nich, že žalobkyně byla kontrolována policisty v rámci prováděné pobytové kontroly na parkovišti čerpací stanice X na adrese X. Ke kontrole předložila platný biometrický cestovní doklad Moldavska. Poslední vstup je v cestovním dokladu vyznačen ke dni 11. 10. 2018 (hraniční přechod v Maďarsku).
5. Žalovaná uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání tím, že pobývala na území ČR v období od 9. 1. 2019 do 2. 11. 2019 bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Tato zjištění žalobkyně nijak nerozpороvala. V rámci vedeného správního řízení bylo tedy jednoznačně doloženo, že dne 11. 10. 2018 žalobkyně přicestovala naposledy do schengenského prostoru. Při výslechu uvedla, že na území ČR nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedla, že žádné nemá.
6. Dále žalovaná vymezila důvody, které ji vedly ke změně ve výroku prvostupňového rozhodnutí (nejsou však žalobou napadány) a vyhodnotila, že tyto důvody nemohly způsobit nezákonnost celého rozhodnutí. Podle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Doba zákazu vstupu na území členských států EU byla stanovena v délce jednoho roku v mezích zákonného rozpětí. Podle názoru žalované je tato doba přiměřená i s ohledem na posouzení závažnosti vytýkaného jednání v kontextu s další rozhodovací praxí při projednávání případů v obdobných věcech. Byla posouzena i přiměřenost dopadů

napadeného rozhodnutí vzhledem k ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kdy byl posouzen věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby k území a ke státu, jehož je žalobkyně občanem.

7. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že nejsou opodstatněné. K tvrzení uvedenému až v odvolání, že na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty její přítel X, takže nebyly posouzeny její partnerské vazby, žalovaná uvedla, že nejsou důvodná. Předně žalobkyně byla v prvostupňovém řízení poučena o svých právech a povinnostech. Její tvrzení je v rozporu s učiněnou výpovědí cizinky v rámci sepsaného protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 2. 11. 2019, který byl s ní sepsán v rámci dokazování provedeném prvostupňovým orgánem. Žalovaná poukázala na podmínky sepisu protokolu a uvedla, že nepochybuje o pravdivosti sdělení, která žalobkyně do protokolu učinila. Z nich vyplynulo, že na území členských států EU nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné či jiné vazby. Žalovaná se pokusila udávanou osobu přítele žalobkyně (X) dohledat v dostupných evidencích, avšak bezvýsledně. Tato námitka je tedy podle názoru žalované účelová a vykonstruovaná.
8. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobkyně na území ČR přicestovala jako turistka a musela tedy počítat se svým brzkým návratem do Moldávie. Právo cizinců pobývat na území ČR nespadá do kategorie základních lidských práv a je respektováno, že projevem suverenity každého státu je možnost rozhodovat o možnostech vstupu i pobytu cizinců na svém území.
9. Žalobkyně si navíc v době svého neoprávněného pobytu na území vědomě budovala rodinné a soukromé vazby a za tohoto stavu nemůže očekávat, že tyto vazby budou důvodem pro neuložení opatření v podobě správního vyhoštění. Žalobkyně bylo známo, že se zdržuje na území ČR dlouhodobě neoprávněně a z těchto důvodů jí muselo být zřejmé, že bude muset opustit území a zdejší pobyt i rodinný život může být kdykoliv dokončen. Z uvedených důvodů se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového rozhodnutí.
10. Pokud žalobkyně namítala rozpor s citovanými ustanoveními správního řádu, žalovaná uvedla, že tato námitka je obsahově nedostatečně vymezena a není tak zřejmé, jakého porušení se měla žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí dopustit.
11. K tvrzení nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla, že se v prvostupňovém rozhodnutí zabývala všemi relevantními okolnostmi vyplývajícími zejm. výsledku žalobkyně dne 2. 11. 2019. Namítla-li žalobkyně, že prvostupňový orgán měl vůči cizinci uplatnit mírnější opatření v podobě stanovení povinnosti opustit území ČR, žalovaná k tomu uvedla, že takovou námitku neshledala opodstatněnou. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že právní úprava ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez víza uložit správní vyhoštění. Pokud nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze požadovat aplikaci ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Proto lze námitku žalobkyně odmítnout, neboť v projednávané věci byly podmínky pro uložení správního vyhoštění splněny a podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení nenastaly.

12. Z uvedených důvodů žalovaná souhlasila s důvody prvostupňového rozhodnutí s tím, že došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

III. Žaloba

13. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body, v nichž spatřuje jeho nezákonnost.
14. Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřuje žalobkyně ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě.
15. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěné žalobkyně, ale jaksi opomněly zjišťovat i skutečnosti v její prospěch, které navíc namítala ve svém odvolání, které poté doplnila a to poměrně podrobně a individuálně k její osobě. V této souvislosti došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobkyně, jejího manžela a jejího syna.
16. Žalobkyně však trvá na tom, že posouzení přiměřenosti nebylo provedeno v dostatečném rozsahu, nebylo postaveno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu anebo závěry správního orgánu nebyly správné s ohledem na zjištěný skutkový stav, a proto též namítá i přiměřenost samotného rozhodnutí. V posouzení přiměřenosti rozhodnutí správním orgánem prvního stupně žalobkyně sledává následující pochybení, které pak žalovaná de facto bez dalšího akceptovala. Žalovaná bezdůvodně zpochybňovala okolnosti pobytu žalobkyně v České republice, její pobytové žádosti v jiných státech Evropské unie a celkově plány do budoucna co se pobytu v členských státech Evropské unie týče.
17. Skutkový stav popsáný v napadeném rozhodnutí nelze považovat za dostatečně zjištěný, neboť prvostupňový orgán a žalovaná neposuzovaly rodinné vazby účastnice řízení a její pobytovou historii a aktuální situaci v jiných členských státech Evropské unie. V první řadě je nutné podotknout, že zde žalobkyně má partnera, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu. Se svým partnerem má velice pevný vztah. Plánují společnou budoucnost a je značně nepřiměřené uložit žalobkyni správní vyhoštění v délce 1 roku, které ji prakticky na velice dlouhou dobu oddělí od jejího partnera. Partner žalobkyně by nemohl odcestovat s ní, neboť by se mohl dostat do rizika neprodloužení jeho pobytového oprávnění, neboť by nebyl schopen naplňovat účel pobytového oprávnění, které mu bylo vydáno.

18. Dále žalobkyně již ve svém odvolání popsala, že v současné době je žadatelkou o rumunské občanství. Tato žádost je kompletní a je na dobré cestě k tomu, aby se žalobkyně stala právoplatnou občankou členského státu Evropské unie. Touto skutečností se prvostupňový orgán a poté žalovaná vůbec nezabývaly. Žalobkyně má za to, že tato skutečnost je velice podstatnou záležitostí pro posuzování toho, jaký dopad má uložení správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně.
19. Vydáním tohoto rozhodnutí se šance žalobkyně na kladné vyřízení její žádosti o přiznání rumunského občanství podstatně snižují, dalo by se říci, že budou nulové. Je nutné přisoudit, že v tomto případě je vydané rozhodnutí kruté a nepřiměřené, neboť udělení správního vyhoštění má pro žalobkyni fatální dopady do budoucna v souvislosti s její pobytovou situací, neboť záznamem o tomto rozhodnutí bude nutné její žádost minimálně na dobu trvání správního vyhoštění přerušit.
20. Ve smyslu všeho výše uvedeného je patrné, že rozhodnutí, kterým je stanoveno pro žalobkyni správní vyhoštění v délce jednoho roku je nepřiměřené. Bezpochyby zde je prostor pro užití mírnějšího institutu ve formě překvalifikování na řízení o povinnosti opustit území Evropské unie dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí by pro žalobkyni bylo přijatelnější a byla by pro ni možnost vycestovat z České republiky a zajistit si řádné pobytové oprávnění.
21. Žalobkyně dále uvádí, že žalovaná při rozhodování o správním vyhoštění musí zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, a tudíž žalovaná musí rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu) a že ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, konkrétně § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
22. Rozhodnutí tak proto bylo dle názoru žalobkyně v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy České republiky, neboť, jak vyplývá ze spisového materiálu, žalovaná nemá na základě čeho podložit své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně na území členských států Evropské unie značné vazby a především budoucnost, která by konzumací tohoto rozhodnutí byla znemožněna.
23. Žalobkyně uzavřela, že byly splněny podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a udělení vyhoštění v délce 1 roku je nepřiměřené, ač je vydáno v dolní hranici zákonného rozpětí. Proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

24. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 9. 2020 uvedla, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jednotlivé případy se posuzují individuálně, nicméně přijaté opatření se nevymyká způsobu, jakým žalovaná rozhoduje v obdobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu).
25. Stran výměry doby zákazu vstupu na území schengenského prostoru žalovaná uvedla, že bylo možno správní vyhoštění uložit podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců až na 5 let. Žalovaná je přesvědčena, že za dané situace nebylo možno upustit od uložení správního vyhoštění.
26. Žalovaná znovu poukázala na to, že jí provedené zásahy do výroku prvostupňového rozhodnutí nemohla způsobit nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť se jednalo o vedlejší výroky upřesňující okamžik vykonatelnosti rozhodnutí či povinnost, která byla žalobkyni uložena.
27. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

V. Řízení před krajským soudem

28. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
29. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
30. Ze **správního spisu** žalované krajský soud zjistil následující skutečnosti. Podle úředního záznamu ze dne 2. 11. 2019 byla žalobkyně zadržena při pobytové kontrole na parkovišti u čerpací stanice X. Při kontrole předložila cestovní pas Moldávie s biometrickými údaji, na základě něhož byl oprávněna pobývat na území schengenského prostoru 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Ve spisu je založena kopie cestovního pasu č. AA X platného do 8. 8. 2024. Se žalobkyní bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění dne 2. 11. 2019 a téhož dne byl se žalobkyní proveden výslech za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského. Z něho zejm. vyplývá, že žalobkyně přicestovala do schengenského prostoru naposledy dne 11. 10. 2018 do Maďarska a poté se zdržovala v Praze. Již dříve v ČR pobývala v roce 2018 asi devět měsíců většinou nelegálně a v roce 2017 pobývala v ČR tři měsíce. Žádné vízum ani pobytové oprávnění nemá. Na výslovný dotaz uvedla, že jí v návratu do Moldávie nic nebrání a že nemá na území ČR nějakou rodinu, příbuzné či jiné vazby či závazky. V době svého nelegálního pobytu ode dne 9. 1. 2019 do 2. 11. 2019 se zdržovala v Praze. Žalobkyně na závěr svého výslechu dostala možnost vyjádřit se s podklady pro rozhodnutí.

31. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Proti němu podala žalobkyně odvolání ze dne 6. 11. 2019, v jehož doplnění uvedla, že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav věci, neboť má na území ČR druha – pana X, který na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě vydané zaměstnanecké karty. V odvolání však není uvedeno, že by sama žalobkyně byla také žadatelkou o udělení rumunského občanství.
32. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 6. 10. 2020 za účasti zástupce žalobkyně a v omluvené neúčasti žalobkyně a zástupce žalované. Krajský soud vyslechl přednes žaloby a konstatoval obsah soudního a správního spisu. Jelikož žalobkyně neměla žádné návrhy na dokazování, krajský soud je ukončil a po vyslechnutí konečného návrhu přerušil jednání za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Žaloba **není důvodná**.
34. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*.
35. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.
36. Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona je třeba zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
37. Nelegální pobyt žalobkyně v období 9. 1. 2019 do 2. 11. 2019 není sporný, přičemž navíc podle svých slov žalobkyně nelegálně pobývala v ČR už dříve. Sporná je naopak samotná aplikace institutu správního vyhoštění, a to z hlediska přiměřenosti tohoto pobytového opatření.
38. Krajský soud poukazuje i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která byla odkazována v podáních obou stran (zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2019, č.j. 2 Azs 210/2017-57). Nejvyšší správní soud setrvale poukazuje na to, že přiměřenost uložení správního vyhoštění je třeba posuzovat ve vazbě na relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (zejm. *Üner proti Nizozemí*, rozsudek ze dne 18. 10. 2006, stížnost č.

46410/99, dále také *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). Zásahem do práva na soukromý a rodinný život může být jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu této judikatury.

39. Podle této judikatury je třeba zohlednit několik kritérií, a to zejm. (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.
40. Krajský soud dospěl po zralé úvaze k závěru, že argumentace žalobkyně byla žalovanou správně vyhodnocena jako účelová a nevěrohodná. Je tomu tak z toho důvodu, že žalobkyně při výslechu v prvostupňovém řízení popřela jakékoliv osobní vazby na území ČR, aby teprve v odvolání zmínila, že tu žije se svým druhem X. K jeho osobě však žalobkyně ani v doplnění odvolání neuvedla žádné bližší údaje (datum narození, bydliště, zaměstnání atp.). To nelze považovat za dostačující formulaci odvolací námitky, pokud by na základě ní měla žalovaná blíže zjišťovat existenci takové osoby a její vztah k žalobkyni se zřetelem k době jeho trvání a intenzitě.
41. Stejně tak v odvolacím řízení žalobkyně neozřejmila další okolnosti jejich tvrzeného vztahu (kupř. bydlení, svědky jejich společného soužití atd.). Za této situace má krajský soud za to, že ve správním řízení se nevyjevilo, že by žalobkyně skutečně žila v družském poměru se jmenovaným X. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že se mu nezdařilo tuto osobu v dostupných evidencích vylustrovat. Tento závěr žalobkyně nijak v žalobě nerozporovala. Žalovaná za této situace ani nemohla podrobně aplikovat výše uvedený test přiměřenosti prezentovaný judikaturou, neboť samotné jméno a příjmení údajného druhu žalobkyně k tomu nepostačuje.
42. Navíc krajský soud nepřehlédl, že oproti žalobnímu tvrzení z odvolání nevyplývá, že by žalobkyně byla také žadatelkou o rumunské státní občanství, což v odvolání tvrdila pouze o svém údajném příteli X (jehož současnou státní příslušnost žalobkyně rovněž v odvolání a jeho doplnění, jakož ani v žalobě neuvedla).
43. Dále krajský soud uvádí, že i kdyby hypoteticky skutečně existoval tvrzený družský poměr mezi žalobkyní a cizincem X, který měl být držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, nejedná se bez dalšího o okolnost, která by způsobovala nepřiměřenost uložení správního vyhoštění. Krajský soud sdílí názor žalované, že pokud zde žalobkyně naposledy pobývala na základě schengenského turistického víza na 90 dnů a následně již nelegálně, nemohla očekávat, že by její eventuální známosti byly chráněny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod.

44. Co se týká tvrzení, že nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění spočívá také v tom, že žalobkyně či snad její přítel mají být v současné době žadateli o udělení státního občanství Rumunska (z čehož by pro ně v případě pozitivního rozhodnutí vyplýval zároveň status občanů EU), lze k tomu dodat, že rozhodnutí o udělení státního občanství na žádost je konstitutivní statusové rozhodnutí, tudíž prozatím ani žalobkyni ani jejímu druhovi (existuje-li) nemohlo být postupem žalované zasaženo do jejich práv. Samotná žádost o udělení státního občanství žádná práva nezakládá.
45. Krajský soud tedy stejně jako žalovaná neshledal v předmětné věci podmínky pro aplikaci institutu uložení povinnosti k opuštění území [§ 50a odst. 2 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců], neboť vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není pro žalobkyni nepřiměřené a musela s ním v důsledku protiprávnosti svého pobytu na území ČR počítat. Nelze tedy argumentovat v jejím případě ani principem legitimního očekávání v jiný postup orgánů cizinecké policie.
46. Krajský soud závěrem konstatuje, že pokud žalobkyně chce být občankou EU, měla zvážit důsledky svých dřívějších ilegálních pobytů na území schengenského prostoru. Případné nepříznivé následky z toho plynoucí (kupř. záznam v evidenci nežádoucích osob) nelze považovat za nepřiměřený zásah do jejích práv.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
48. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. října 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.